स शुश्रुवान् मातरि भार्गवेण पितुर्निदेशात्प्रहृतं सर्गः १४
द्विषद्वत्। प्रत्यग्रहीदग्रजशासनं तदाज्ञा गुरूणां
ह्यविचारणीया ॥४६॥ अथानुकूलश्रवणप्रतीतामत्र
स्रुभिर्युक्तधुरं तुरङ्गैः। रथं सुमन्तुप्रतिपन्नरश्मिमा
रोप्य वैदेहसुतां प्रतस्थे ॥ ४७ ॥ सानीयमाना रुचि
रान्प्रदेशान् प्रियङ्करो मे प्रिय इत्यनन्दत्। नाबुद्ध
कल्पद्रुमतां विहाय जातं तमात्मन्यसिपत्रवृत्तम्
॥ ४८ ॥

स इति। स लक्ष्मणस्तदग्रजस्य ज्येष्ठभ्रातुः शासनमाज्ञां
प्रत्यग्रहीत् हि यतो गुरूणामाज्ञा न विचारयोग्या किं० सः
भार्गवेण परशुरामेण कर्त्रा पितुर्नियोगादाज्ञातो द्विषति
शत्रावि व मातरि जनन्यां प्रहृतं प्रहारं शुश्रुवान् श्रुतवान्
॥४६॥ अथेति। अथ सलक्ष्मणो विदेहसुतां सीतां रथमारोप्य
रथे उपवेश्य प्रतस्थे किं० विं अनुकूलस्य तपोवनगमनस्यश्रवणेन
प्रतीतां हृष्टां किं० रं न त्रसुभिरभयैर्गर्भिणीवहनयोग्यैस्तुरङ्गै
रश्वैर्युक्ता धूरवयवविशेषो यस्य तं पु किं० रं सुमन्तुनासारथि
ना प्रतिपन्ना गृहीता रश्मीरज्जुर्यस्य तं॥४७॥ सेति रुचिरान्
सुन्दरान् प्रदेशान् नीयमाना प्राप्यमाणा सा सीता मे मम
प्रियो भर्त्ता प्रियङ्करः प्रियकर्त्तेति अभ्यनन्दत् प्रशशंस तं
प्रियमात्मनि स्वविषये कल्पद्रुमतां विहाय त्यक्त्वा असिपत्रवृत्तं
असिःखड्गइव पत्रं यस्य तं वृत्तं जातं न अबुद्ध ज्ञातवती॥ ४८॥